

До тих визначних народних лицарів з тих часів належить і **Семен Палій**. Його імя світлими красками записане в сумній історії «Руїни», а й у народа живе в пам'яті по нинішні часи в численних піснях і переказах.

Семен Палій родився на Україні в Батурині по р. 1650. По батьках звався він властиво Гурко, але пізніше козацьким звичаєм прозвали його Палієм, чи то від того, що палив панські замки, чи тому, що мав боротися раз з самим чортом, вищілив в него і чорт займився полумінню. Так бодай розказував собі нарід про сего бравого козарлюгу.

Про молоді літа є далі такий народний переказ: Семен був панським козаком, і на його очах мучили та гнобили українське хлопство. Не стерпіла добра душа такої нарути. Семен утік у світ, з твердою постановою, відомстити мучителям і вигнати з краю. Іде, і все думає одну думку: якби Господь Бог поміг йому сповнити великий замисл. Так ідучи, утомився він і сів під дубом; сів відпочити тай так уснув. І сонить йому ангел немов питається: «чого ти, Семене хочеш від Господа Бога?» — «Щоби він дав мені шаблюку», відповів Семен; «я очистив би сей край від усякої погани». — «Буде по твоїй волі: Бог дасть тобі шаблюку й огонь, а люди прозвуть тебе Палієм», — сказав ангел і відійшов. Здрігнувся Семен, почувши в руці щось холодного. «Чи се не гадюка?» і схватився за ноги. А шаблюка так і відскочила — полискується. Перехрестився козак, подякував Богові і справді небагом став воювати — очищати край від всякої погани.

От і відправився Палій в Запорозьку Січ, у славне братцтво козацьке і тут швидко вславився, та став навіть кошовим атаманом над усіма козаками. Козацтво його шанувало а нарід, зачувши про його геройські подвиги, став уважати його «характерником». Так ішли вісти, що Палія ніхто не може побідити, ані взяти в полон, а куля його не бересться. Тай не дурно так було, бо він прецінь «ангельським чином воював». Таж він шаблюку дістав від самого ангела; а була вона така тяжка, що як який козак гровинить, то атаман Палій за кару заставить його лиш нести шаблюку, а вже й стояти під тяжестю бідняка, а козаки над ним лиш сміються.